ΕΤΟΣ ΙΑ'. ΑΡΙΘ. (141) — (3,766) ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10 ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 9 Μαρτίου 1913

ΤΙΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Τρίμηνος	Δρ. 9		
Ἑξάμηνος	» 16	Χρυσᾶ φράγκα	20
Ἐτησία	» 30	Χρυσᾶ φράγκα	40

Μετὰ μηνιαίου παραρτήματος μεγάλου σχήματος

ΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ Α' ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Εἰς τὴν 3ην σελίδα ὁ στίχος..... λεπτὰ 50
Εἰς τὴν 4ην σελίδα ὁ στίχος..... » 25

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 16—ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 201

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΩΠ

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Τίνος ἄρχει λαοῦ, πλειότερον παντὸς ἄλλου ἐπίσταται ὁ Κωνσταντῖνος, ὁ ἔνδοξος τῶν Ἑλλήνων Βασιλεύς.

Ἐν μέσῳ ἡμῶν γεννηθεὶς μᾶς εἶδε κατὰ πάσας τὰς φάσεις καὶ τὰς ὄψεις ἡμῶν, καὶ μᾶς ἐμελέτησεν εἰς ἐξοχερεῖαν στιγμὰς καὶ εἰς ὥρας ἐκλάμπρου ἐθνικῆς εὐτυχίας. Εἰς τὰς ἡγεμονικὰς φλέβας Αὐτοῦ κυκλοφορεῖ ἡ γνησιωτέρα τῶν Ἑλληνίδων αὐτοχθονιῶν, καὶ Ἕλλην τὴν γέννησιν, ἐγένετο καὶ εἶνε Ἑλληνικώτατος τὴν καρδίαν, εἰς τῆς ἐκδοχῆς τὴν ἀπεριόριστον εὐρύτητα, διὰ παντὸς τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου Αὐτοῦ ἐκδηλώσας καὶ πιστοποιήσας ὁποῖα ὑψηλὰ καὶ ἐθνικὰ αἰσθήματα ἐκχειλίζουσιν εἰς τὴν καρδίαν Αὐτοῦ ἐν ᾗ συνεπλέχθη μιμήσεως τάσις τῶν Μηδικῶν ἀγώνων, μνήμη τῆς Περικλείου ἀκμῆς, ἀνακόλησις τῆς τραγῳδίας τῆς πόλης τοῦ Ρωμανοῦ, καὶ ἔρεσις πρὸς τὴν δόξαν τῶν ὅπλων τῆς Ἐθνεγερσίας, ἧς τὴν συνέχειαν ἐπεκλήρωσεν Αὐτῷ ἡ εὐλογία τῆς θείας Προνοίας καὶ τοῦ τεταλαιπωρημένου Γένους ἡ εὐχή.

✻

Ὀρθοδοξίας λαμπηδὼν περιαυγάζει τὴν σεπτὴν κεφαλήν Του, καὶ τῆς ἀρινωπῆς μορφῆς Του τὴν πείθουσαν εἰλικρίνειαν. Τὰ πολεμικὰ τρόπαια ἐχαλκούργησαν καὶ ἀπετύπωσαν ἀνεξίτηλα τὰ φωτεινὰ σημεῖα τῆς θουρίας αὐτῶν λάμψεως. Καὶ γνώμης, καὶ μυστικῆς ἐλπίδος καὶ αἰσθήματος ταὐτότης καὶ συμφωνία, σπανία εἰς τῶν ἐθνῶν, εἰς τῶν λαῶν, καὶ τῶν βασιλέων τὴν ἱστορίαν, συνάπτει τὴν ψυχὴν τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὰς ὑπὲρ Αὐτοῦ ἐνθουσιώσας καρδίας, τῶν νόμῳ ὑπηκόων Αὐτοῦ, καὶ τῶν ἄλλων, τῶν πολυπληθεστέρων, εἰς ἡμέραν προσεχῆ θὰ καταστήσῃ ὑπηκόους Του τὸ ἔνδοξον ξίφος τοῦ ἐκπιάσαντος τὰς Σιδηρᾶς Πύλας, τοῦ πορθήσαντος τὸ Μπιζανί, τοῦ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ἀστράψαντος καὶ εἰς τὰ Ἰωάννινα βροντήσαντος.

✻

Ἄστρεπτον πρὸς τὸ σταθερὸν καὶ ἐθνικὸν σημεῖον θὰ κατευθύνεται ἐφεξῆς τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, καὶ τῶν Ἑλλήνων πάντων τὸ φρόνημα καὶ τὸ μένος. Ἐὰν τὰ ἐμπόδια δημιουργοῦνται εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν, ἵνα παράσχωσιν εἰς τοὺς τολμηροὺς σταδιοδρόμους τὸ μέτρον τοῦ σθένους καὶ τῆς τέχνης τῆς ὑπερπηδήσεώς των, εὐμενῶς ἀτενίζομεν πρὸς τὰ ὑριστάμενα ἐμπόδια, "καθ' ὅσον ἡ παρεμβολὴ αὐτῶν θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τοῦ τί δύναται νὰ πράξῃ καὶ τί νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ ἐθνικὴ ἀροσίωσις καὶ ἀνδρεία, ἔνθους καὶ μετ' ἀποφασιστικότητος ἀκολουθοῦσα καὶ συντέχουσα τὸν νικηφόρον τῶν Γιαννιτσῶν, τὸν κλίναντα τὸ νικηφόρον ξίφος του ἐνώπιον τῶν ἐοεπίων, ἔνθα ἐμελέτησε καὶ ἐσχεδίασε, διὰ τῆς Πανελληνίου ἐνώσεως, τὴν ἄλωσιν τῆς Ἀσίας ὁ ἡμίθεος Ἕλλην κοσμοκράτωρ. Ἡ ἑλληνικὴ φαντασία, ἡ κοχλάζουσα ἐθνικὴ ψυχὴ ἀρέσκεται ἐγρηγορεῦσα νὰ ἁρπάζῃ λαμπηδόνα ἀπὸ τῆς αἴγλης τοῦ Μεγάλου Ἐκείνου, καὶ μὲ αὐτὴν νὰ λαμπρύνῃ πλειότερον τὴν πλουσίως ἤδη διὰ τῶν ἰδίων ἀγώνων λαμπρυνθεῖσαν μορφὴν Κωνσταντίνου τοῦ Ὀρθοδόξου Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων. Ἂς σιγήσωσιν οἱ μεμψίμοιροι, ἂς φιμωθῶσιν οἱ ψυχροὶ τῶν πραγμάτων ὑπολογισταὶ, οἱ διὰ τοῦ διαθήτου καὶ τοῦ διστυγμοῦ ἐκτιμῶντες καὶ καθορίζοντες τὰς ἐθνικὰς ὑποθέσεις. Μέγας τῆς ἀκμῆς τῶν ἐθνῶν καὶ τῆς δόξης των τελεσιουργὸς εἶνε ἡ θυελλώδης τῶν αἰσθημάτων ἔκρηξις καὶ συναρπαγή. Καὶ ταύτην ζητοῦμεν, καὶ ταύτην εὐχόμεθα καὶ ἀναμένομεν, ἐπέχοντες μόνον, οὐχὶ ὅσον ἀφορᾷ τὴν παρασύρουσαν αὐτῆς ὁρμὴν, ἀλλὰ μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὸν τρόπον καὶ τὴν ὥραν τῆς εὐλογητῆς αὐτῆς χρησιμοποιήσεως.

✻

Ὑπάρχουσιν ἴσως οἱ φλεγματικοί, οἱ ψυχρῶς διατεθειμένοι πρὸς τὸ ἐνθουσιῶδες ἴδεαλμα τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Τὸ λατρεύομεν ἡμεῖς, τὸ γεραίρομεν καὶ τὸ προσκυνοῦμεν τὸ ἴνδαλμα τοῦτο. Δὲν μᾶς ἐλαύνει ἀσυλλόγιστος σωβινισμὸς, δὲν μᾶς κεντρίζει ἰδεώδης φανατισοπληξία οὔτε χλευαζομένης αἰσθηματικῆς δῆθεν ἀνισορροπίας μετεωρισμός. Αὐτὴ τῶν πραγμάτων ἡ μελέτη, αὐτὴ ἡ στάθμισις τῶν γεγονότων, τοῦ παρελθόντος ἡ διδαχὴ καὶ τοῦ μέλλοντος ἡ ἄποψις, αὐτὴ ἡ ἀνατολικὴ καὶ διεθνὴς θέσις τῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἤδη ἐδημιούργησεν αὐτὴν ὁ ἐθνικὸς στόλος καὶ ὁ στρατος καὶ τὸ ξίφος τοῦ ὑποτάξαντος τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἤπειρον, αὐτὴ μᾶς ἐμπνέει καὶ μᾶς κρατύνει εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν καὶ ἐπαναφορὰν τῆς ἐθνικῆς ἐκείνης λατρείας καὶ ἐξαγέρσεως, ἥτις ὑπῆρξε τὸ σύνθημα καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, καὶ ἥτις, εἰς τῆς πρώτης δυναστείας τὴν περίοδον, ἤλασε πεποιθότως καὶ σταθερῶς τὰς καρδίας καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς γενεᾶς. Ἐκεῖ ἔπου διαβλέπουσι παράκρουσιν οἱ ἀνάπηροι ἐκτομίαι τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ εὐχῶν, ἡμεῖς διαβλέπομεν ἐλπίδων ὀρθότητα καὶ ὀνείρων ἐγρήγορσιν.

Τῶν ἐθνῶν ψυχὴ καὶ ἀκμὴ εἶνε αἱ ἰδέαι, ἀναντιρρήτως δὲ ἀσθενεστέρα ἀπέβη ἡ Ἑλλὰς, ἀφ' ἧς στιγμῆς διεζεύχθη ἐν μέρει πρὸς τὰς ἰδέας. Προμηθεύς τις ὅμως, θεῖας κοινωνῶν ἀποστολῆς, ἐθέρμανε τὰς βαθμιαίως καταψυχραινομένας φλέβας καὶ ἀρτηρίας τοῦ ἔθνους. Ζήτω Κωνσταντῖνος ὁ Βασιλεὺς, ὁ ἀπὸ τῆς ψυχῆς Αὐτοῦ ἀντλήσας τὸ πῦρ, καὶ πυρφόρος, ὡς ἥρως τοῦ Αἰσχύλου, ἐρχόμενος νὰ συνδαυλίσῃ αὐτὸ εἰς τὰ ἔθνος του, ἀφοῦ οὐδέποτε εἶχεν ἐκλείψει, ἀλλ' ἁπλῶς εἶχε καλυφθῆ ὑπὸ τοῦ σκεπτικισμοῦ τὴν σκεβαζομένην σποδόν.

✻

Δὲν κηρύσσομεν γνωμῶν ὁρμητικότητας, δὲν συμβουλεύομεν παράφορον ἢ παράτολμον πολιτείαν. Ἀγρυπνίαν μόνον καὶ ἐνέργειαν εἰσηγούμεθα, καὶ δεσμὸν ἀμφοτέρων τελεσιουργὸν καὶ ἀσφαλῆ ἐνδεικνύομεν τὴν μέθοδον, τὴν ἐγκαιρότητα καὶ τὴν σύνεσιν. Εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ πυρεία τοῦ Ἔθνους εἶχεν ἀποκλίνει ἀπὸ τοῦ πρώτου καὶ διαγεγραμμένου σκοποῦ, τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ τοῦ σταθεροῦ, ὅστις ἐλίκνισεν ἐν πίστει τὸ δοῦλον Γένος, καὶ ἀφύπνισεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν βροντὴν τοῦ Μαρτίου τοῦ 21. Σεβασταὶ αἱ γνῶμαι τῶν ἄλλων, σεβασταὶ ὅμως καὶ αἱ ἀντίθετοι γνῶμαι. Σήμερον ὁ δείκτης τῆς Ἀνατολῆς ἀτρέφεται πρὸς ἄλλο σημεῖον. Πρὸς ποῖον; Τὸ αἰσθάνεται τοῦ "Ἔθνους ἡ ψυχή" καὶ εἰς τὴν τέως σκοτεινότητα αὐτοῦ τὸ φωτίζει ἡ μορφὴ τοῦ Μονάρχου, ὅστις ὤμοσε χθὲς ἐνώπιον τοῦ Ἔθνους τὸν ὅρκον τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

✻

Κλίνομεν εὐσεβάστως τὴν κεφαλὴν πρὸ τῶν ἀποφάσεων τῆς Θείας Προνοίας, ἥτις, ἐν ταῖς ἀνεξερευνήτοις βουλαῖς αὐτῆς, ἔγνω νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ἄμικτον τὴν Ἐθνικὴν χαρὰν εἰς τοιαύτην ἔκλαμπρον καὶ Πανελλήνιον ἡμέραν. Ἂς εἶνε σύμβολον, ἂς εἶνε ἁγίασμα τὸ αἷμα τοῦ σεπτοῦ νεκροῦ, "Ὅστις καὶ θανὼν ὑπὸ τοῦ βολοφόνου τὴν σφαῖραν ἐξάκολουθεῖ ἀκόμη νὰ ὑπηρετῇ τὴν πατρίδα Του, τὴν Ἑλλάδα αὐτὴν, ἣν τόσον ἠγάπησε, ὑπὲρ ἧς τόσον ἐταλαιπώρηθη, καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ὁποίας ἔχυσε τὸ βασιλικὸν αἷμά του. Τὸ χυθὲν ὅμως αἷμα, ὁ τρόπος, ἡ ὥρα, καὶ ἡ γῆ εἰς ἣν ἐχύθη καταρτίζουσι, πρὸς τὸ ὑπάρχον καὶ ζῶν, νέον καὶ ἀπαράβατον συμβόλαιον κυρούμενον εἰς τὰς Ἑλληνικὰς ψυχάς. "Ὅταν ὑπὲρ τῆς ἑνότητος καὶ ἀπελευθερώσεως τῆς Φυλῆς θνήσκῃ ὁ ἡγεμὼν, ποῖος θὰ εἶνε ὁ πολίτης, ὁ στρατιώτης, ἐκεῖνος καὶ ὁ ναύτης, ὅστις προθύμως καὶ γενναίως δὲν θὰ ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ εὐγενεστάτου καὶ τοῦ μᾶλλον θεμιτοῦ τῶν σκοπῶν;

"Ὅταν δὲ, ἄκρος ἀρχιερεὺς εἰς τὴν ἐθνικὴν καὶ ὑψηλὴν ταύτην μυσταγωγίαν τῶν ἑλληνικῶν καρδιῶν, ἱερουργῇ καὶ προΐσταται ὁ νικητὴς Τουρκομάχος στρατηλάτης τοῦ 1912, καὶ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Γένους, ποῖος διστάζει, ποῖος δύναται νὰ διστάσῃ, ὅτι τὸ γονητευτικὸν ὄνειρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τὸ βραδέως ἀπὸ τῆς σφυζούσης ἐνεργείας αὐτοῦ μεταπεσὸν εἰς νεφέλωμα ἀψηλάφητον καὶ ἀδιόρατον, ποῖος ἀμφιβάλλει, ὅτι ἄρχεται εὐθὺς ἀμέσως ἀπὸ τῆς χθὲς ἐνσωματούμενον εἰς ἀκμαίαν ὑπόστασιν ψηλαφητὴν, τὸν εὔστοχον αὐτῆς ὀργανισμὸν ἀναμένουσα καὶ τὴν ἐγκαιρον ἐμφάνισιν ὑπὸ τῆς μελέτης τὸ σχέδιον, καὶ τῆς παρασκευῆς τὴν δυνατὴν ἀρτιότητα;

✻

Ἐὰν ἡ ὁμόνοια εἶνε δύναμις, ἐὰν τὴν δύναμιν ταύτην ἰσχυροποιῇ ἐπὶ μᾶλλον ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη, ἡ πειθαρχία καὶ ἡ ὑπακοὴ, τίς δὲν βλέπει, ὅτι εἰς τὰ αἰσθήματα καὶ εἰς τὸ παράδειγμα Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ εἰς τὴν πρὸς Αὐτὸν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν τῶν Πανελλήνων κεῖνται ἑδραῖα καὶ ἀδρὰ τῶν ἐθνικῶν σχεδίων τὰ μέτρα καὶ τὰ μέσα; Ἡ ἔμμονος γνώμη, ἡ σταθερότης τοῦ φρονήματος, ἡ καρτερία τῆς ἀποράσεως καὶ τῆς ἐργασίας, ἥν, ὑπὸ θαυμαστὴν διαύγειαν ὀξυνοίας καὶ προαιρέσεως, ἐπέδειξεν ὑπὲρ τῆς πολεμικῆς συντάξεως τῆς χώρας ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων, ὅτε διετέλει διάδοχος, ἐγγυῶνται, ὅτι ἡ κατεύθυνσις τῆς χώρας ὄχι μόνον εἰς στιβαρὰς χεῖρας ἀπετέθη, ἀλλὰ καὶ εἰς νοῦν φωτεινὸν καὶ εἰς καρδίαν ἐκχειλίζουσαν ἀπὸ Ἑλλάδα, ἀπὸ πατρίδα, ἀπὸ καθήκον. Καὶ τί δὲν ἐδοκίμασε, καὶ τί δὲν ὑπέστη, καὶ ποίας πικρίας δὲν ἐγεύθη δαψιλῶς ὁ γενναιόψυχος καὶ εὐγενὴς ἡγεμονεύων; ἐργαζόμενος ἀπὸ πρωΐας ἕως ἑσπέρας. καὶ ἀγρυπνῶν ἀπὸ ἑσπέρας ἄχρι πρωΐας, ἵνα συμπήξῃ καὶ κατευθύνῃ τὴν πολεμικὴν δύναμιν τοῦ κράτους, τὴν ἄρτι τοιαῦτα μεγαλοπρεπῆ τρόπαια ἀναστηλώσασαν; Ἐὰν δὲ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου, ὁ ὑπὸ μυρίων δεσμευόμενος ὑποχρεώσεων καὶ κανόνων τοιαῦτα θαυμαστὰ καὶ τελεσιουργὰ ἐπετέλεσε, τί θὰ ἐπιτελέσῃ ὁ Βασιλεύς;

✻

Ἀναλύεται εἰς συγκίνησιν ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἀναμιμνησκομένων, ὅτι ἀπὸ τῆς νυκτὸς τῆς ἁλώσεως ὀρθόδοξος Ἕλλην βασιλεὺς, καὶ βασιλεὺς ὁμώνυμος τοῦ Ἐθνομάρτυρος ἀνάσσει σήμερον ἐπὶ ἐλευθέρων Ἑλλήνων, ἀνάσσων ἐπὶ τῶν καρδιῶν των. Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε! Βυζάντιον καὶ Ἀθῆναι σφίγγουσι στενώτερον ἔτι τὰς ἀδελφὰς χεῖρας. Ὑπὸ τὴν κυανότητα τοῦ ἀθηναϊκοῦ οὐρανοῦ, λευκὸν μαρμαίρει τὸ πύργωμα τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου καὶ τῆς Τέχνης, καὶ τοῦ Παρθενῶνος τὸ χρῶμα καὶ τοῦ οὐρανοῦ του, συγκροτοῦσι τῆς ἐθνικῆς σημαίας τὰ χρώματα. Ἀλλὰ ποῦ ὁ σταυρός; Ποῦ; Εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν...

✻

Κλίνομεν εὐσεβάστως τὸ γόνυ πρὸ τῶν βουλῶν τῆς Προνοίας, καὶ μὲ τὴν ψυχὴν πλήρη ἐλπίδων, ἀτενίζομεν πρὸς τὴν αὔριον ἐπὶ τῇ πεποιθήσει, ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ Θεοῦ προστατεύει καὶ κατευθύνει τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων καὶ τὴν ἐθνικὴν Βασιλείαν. Κεφάλαιον νέον καὶ ἐνεργὸν προστίθεται εἰς τὰ πολλὰ, τὰ ἐμπεδοῦντα τὰς ἐθνικὰς τῶν Ἑλλήνων ἐλπίδας. Καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ εἶνε ἡ Βασίλισσα. Τὴν χαιρετίζομεν εὐσεβάστως. Ὑπερήφανος σύζυγος καὶ εὐτυχὴς μήτηρ, μεριζομένη τὴν δόξαν δαφνηφόρου Βασιλέως νικητοῦ, εἰς τὴν μορφὴν τοῦ εὐέλπιδος Διαδόχου τοῦ θρόνου στηριζουσα τοὺς μητρικοὺς καὶ βασιλικοὺς ὀρθαλμοὺς Της, τοῦ Ἕλληνος τούτου ἡγεμονεύοντος τοῦ ἀτενίσαντος ἀρόβως τὸν θάνατον εἰς τῶν προσφάτων μαχῶν τὰ πεδία, καὶ πρὸς τὸ ὀρθόδοξον βάπτισμα καὶ μύρον δεχθέντος τὸ βάπτισμα τοῦ πολέμου καὶ τὸ μύρον τῆς νίκης, βασίλισσα ἐκ γεννήσεως, καὶ βασίλισσα ἐκ φύσεως προνομιούχου καὶ ἐκλεκτῆς, φιλοσόφου καὶ στρατάρχου αὐτοκράτορος κόρη, καὶ μητρὸς ἀποτελεσάσης τὸ σέμνωμα τῆς χώρας της, ἀλίσκει εἰς εὐλαβῆ ἀφοσίωσιν καὶ λατρείαν τὴν ψυχὴν τῆς νέας πατρίδος της, ἐνατενιζούσης εἰς Αὐτὴν τὸν ἐθνικὸν σύμβουλον καὶ ἰσχυρὸν ἀρωγὸν, τὸν εὐγενῶς καὶ ἀκεραίως φιλόδοξον μελετητὴν, τὸν παραμυθοῦντα ἀφ' ἑνὸς τὸν Βασιλέα εἰς τὰς βασιλικὰς μερίμνας Αὐτοῦ, συμπληροῦντα δὲ ἀφ' ἑτέρου καὶ κρατύνοντα τὰς ὑψηλὰς ἐμπνεύσεις Του εἰς τὴν ἄπειρον ἔντασιν καὶ σταθερότητα τοῦ διανοήματος, τῆς διατυπώσεως καὶ διεξαγωγῆς των. Ἡ εὐγενὴς Αὐτῆς φιλοτιμία καὶ φιλοδοξία, ἡ ἀναμφισβήτητος πρὸς τὴν ἑλληνικὴν πατρίδα ἀγάπη Της, ἡ ὑψηλὴ ἐπίγνωσις τοῦ καθήκοντος, ἥν παιδιόθεν ἤντλησεν εἰς τὸν ἔνδοξον καὶ αὐτοκρατορικὸν οἶκόν Της, εἰσὶν ἀσφαλῆ ἐχέγγυα, τι Σοφία, ἡ τῶν Πανελλήνων Βασίλισσα, αἱ τῆς ἐκλάμπρου Αὐτῆς γεννήσεως ἐδείχθη ἀξία, καὶ ἀσφαλῶς ἀξία δειχθήσεται τῶν μεγάλων καθηκόντων, ἅτινα ἀποκεῖνται Αὐτῇ ὡς συζύγῳ τοιούτου Βασιλέως, καὶ ὡς Βασίλισση τοιούτου λαοῦ.

✻

Ὁ βασιλικὸς ὅρκος ἐνώπιον τοῦ Ἔθνους ἐδόθη χθές. Ἐνδομύχως ὅμως, μὲ τῆς ψυχῆς καὶ τῆς συνειδήσεως τὴν φωνὴν, εἰς τοιαύτης ἐπισήμου στιγμῆς τὴν ἱερότητα, ἐδόθη καὶ ὁ ὅρκος ὁ ἐθνικός....

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΚΙΝΔΥΝΟΙ

Ἐὰν πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἑβδομάδων ἕνας ἄνθρωπος γνωρίζων τὸν οἰκτρὸν ὀδολοφόνον τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὴν ψυχολογίαν του, καὶ τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ἔζη, παρουσιάζετο εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ προεκάλει τὴν προσοχήν της ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου αὐτοῦ, καὶ ἐκείνη τὸν συνελάμβανε καὶ τὸν ἔδιωχνε, εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι οἱ φρόνιμοι καὶ οἱ ἀνεκτικοὶ ἄνθρωποι θὰ ἐξεγειρόμεθα καὶ θὰ ἐφωνάζαμεν

—Τί κατάστασις εἶνε αὐτή; Αὐτὸν τὸν ἀκίνδυνον καὶ δυστυχισμένον ἄνθρωπον εὑρῆκε νὰ ἀπελάσῃ ἡ ἀστυνομία;

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους ἔχομεν κάποιον θλιβερὸν ἀριθμὸν ἐτῶν ποῦ κρατοῦμαι τὴν πένναν εἰς τὰ χέρια μας, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἔχομεν καὶ ἀρκετὰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἐκλάμψεις ἐπιεικείας εἰςτὸ παθητικόν μας.

Μόλις ἠκούσαμεν ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔδειξεν ἕνα δεῖγμα καχυποψίας—καὶ ἡ καχυποψία, ἡ ὑποψία τοῦ κακοῦ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ ὑποπτεύονται ἄλλοι εἶνε ἡ ἀρετὴ τῆς ἀστυνομίας—ἀμέσως αἱ φιλελεύθεροι ἰδέαι ἐξύπνησαν μέσα μας καὶ διεκηρύξαμεν τὸ ἱερὸν δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας τοῦ πολίτου.

Καὶ ἡ κοινὴ γνώμη συμφωνοτάτη καὶ αὐτὴ ἐχειροκρότησε καὶ προσέθεσε τὴν φωνήν της. Καὶ ὅταν ὁ ὑποπτος ἦτο ξένος καὶ ἀνελάμβανεν ἡ Κυβέρνησις καὶ τὸ Κράτος ἐδέχετο νὰ κάμῃ φιλικὴν ἐκδούλευσιν εἰς ξένην Δύναμιν, προκειμένου ἄλλωστε περὶ πολιανθρώπων οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξιζαν νὰ γίνῃ κἀν λόγος περὶ αὐτῶν, ἡ κοινὴ γνώμη ἐφαντάσθη δακτύλους καὶ ἠρούσθη ἡ φωνή.

—Τὸν χωροφύλακα τῶν ἄλλων θὰ κάμωμεν;

Διότι διὰ τὸν ἀφελῆ καὶ ἀγαθὸν λαὸν τὸν κρίνοντα πάντοτε μὲ τὸ πρῖσμα τῆς καλωσύνης του ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε καλοί, καὶ ὅλους τοὺς θεωρεῖ ἀκινδύνους καὶ κανένα δὲν ὑποπτεύεται.

✻

Καὶ ὁ ἀείμνηστος Βασιλεὺς, Ἕλλην καὶ αὐτὸς, περισσότερον Ἕλλην ἀπὸ ὅλους μας, συμπυκνώνων τοῦ λαοῦ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς ἀδυναμίας, τὴν εἶχεν αὐτὴν τὴν ἰδέαν ριζωμένην, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀκίνδυνοι ἀπέναντί του.

— Ἐμένα δὲν μὲ πιάνουν ἡ σφαῖρες, εἶχεν εἰπῇ δύο ὧρας πρὸ τῆς δολοφονίας.

Δύο ὧρας μετὰ τὴν ἐπανάληψιν, τὴν ἑκατομμυριοστὴν ἐπανάληψιν τῆς ὡραίας πεποιθήσεως, μία σφαῖρα ἐσφηνοῦτο εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἡγεμόνος.

Καὶ καθὼς ἐπῆλθεν ἀκαριαῖος ὁ θάνατος, εἶνε ζήτημα ἂν τὸ θῦμα ἐπρόφθασε νὰ μεταβάλῃ πεποίθησιν καὶ νὰ πεισθῇ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ἐπικίνδυνοι, καὶ ὑηρία ἐλεύθερα καὶ κτίνη δρθια εἰς τὸν κόσμον. Τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ὁ θάνατος ποῦ ἐθόλωσε ἀμέσως τὴν σκέψιν θὰ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον νὰ κάμῃ τὸ πήδημα ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν τάφον, φέρων μαζῆ του τὴν ἰδίαν πεποίθησιν.

Τὴν πεποίθησιν ποῦ τὸν συνώδευεν εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν, εἰς τὰ ταξείδια του, εἰς τοὺς περιπάτους του, εἰς τὴν μοναξιὰν τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε καὶ τὴν ὁποίαν ἐζήτει ὡς ποικιλίαν τοῦ θορύβου τῆς αὐλικῆς καὶ τῶν μεριμνῶν τῆς πολιτικῆς ζωῆς.

Λέγεται καὶ πρέπει νὰ πιστευθῇ ὅτι εἰς τὴν Θεσσαλονίκην ματαίως ἡ ἀστυνομία τοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ τὸν φυλάττῃ, νὰ τὸν παρακολουθῇ, ν' ἀγουπνῇ γύρω του. Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ἦταν ἀνένδοτος εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα. Καὶ ἂν τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του δύο χωροφύλακες Κρῆτες εὑρέθησαν ἀπὸ πίσω του, πρέπει νὰ πιστεύσωμεν μᾶλλον ὅτι τὸν ἠκολούθουν φροντίζοντες περισσότερον νὰ μὴν τοὺς ἰδῇ αὐτὸς παρὰ νὰ μὴν τοὺς ἴδοῦν οἱ κακοῦργοι. Διότι ἂν τοὺς ἔβλεπεν, ὁ Διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας δὲν θὰ ἐκαλοπερνοῦσε μαζῆ του. Ὁ Βασιλεὺς δὲν ἤθελε νὰ τὸν γελοῦν οὔτε ὅταν ἐπρόκειτο διὰ τὸ καλόν του, διὰ τὴν ἀσφάλειάν του, διὰ τὴν ζωήν του. Καὶ ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους καὶ μὲ αὐτὰς τὰς ἰδέας, θαῦμα εἶνε ὄχι πλέον πῶς ἔγεινε τὸ ἔγκλημα, ἀλλὰ πῶς ἔγεινε μόνον τώρα καὶ πῶς οἱ ἀκίνδυνοι ἄνθρωποι δὲν ἐπωφελήθησαν ἄλλων προηγουμένων εὐκαιριῶν.

✻

Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ μέθοδος αὐτὴ τῆς ἐπιεικείας θὰ ἐγκαταλειφθῇ πλέον ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν τύπον καὶ ἀπὸ τὸν λαόν, πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν λαόν.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀεργοι, οἱ ἐξημμένοι, οἱ ἐκδηλώνοντες τάσεις καὶ ἰδέας αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε διὰ τὰ δόντια των, οἱ ζῶντες χωρὶς ἐργασίαν, μὲ ἐπαιτεῖαν, μὲ ἐκβιάσεις, μὲ ἀπειλὰς, εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐννοηθῇ ὅτι πρέπει νὰ κυνηγηθοῦν ἀμειλίκτως.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα σοσιαλισμὸν σχεδὸν δὲν ἐκάμαμεν καὶ ὅμως εἴχαμεν δύο ἀναρχικὰ κρούσματα εἰς διάστημα μιᾶς δεκαετίας. Καὶ ὁ φονεὺς τοῦ Δηληγιάννη καὶ ὁ φονεὺς τοῦ Βασιλέως ἔρχονται ἀπὸ τὸλίδιον στρῶμα τῆς διαφθορᾶς, τοῦ ἀλκοολισμοῦ, τῆς ἀκουσίας δυστυχίας τῶν ἀέργων καὶ τῶν ὀκνηρῶν. Ὁ δεύτερος μάλιστα εἶνε παρασαλεμένος καὶ μὲ κάποιαν ἐκπαίδευσιν καὶ ἔχει καὶ ἰδέας σοσιαλιστικὰς καὶ τὸς διακηρύττει καὶ ἀπαντῷ μὲ κεηνώδη ἀπάθειαν εἰς τὸ ἄλγος καὶ τὴν ὀδύνην ἑνὸς ὁλοκλήρου ἔθνους, ὅτι δὲν ἔχει πατρίδα.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμὴν ὁ Σχινᾶς δὲν εἶνε μόνος του. Εἰς κάθε μας βῆμα παρουσιάζονται ἄνθρωποι γεροὶ καὶ καλοί, οἱ ὁποῖοι ἀπλώνουν τὸ χέρι των νὰ ἐπαιτήσουν καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε ἕτοιμοι εἰς κάθε οἰκτρότητα ὅταν ἡ δυστυχία θὰ τοὺς σφίξῃ καὶ ὅταν ἀνάγνωσις μιᾶς ἀκαταλήπτου σελίδος θὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν, νὰ νομίσουν ὅτι ἔγειναν φιλόσοφοι.

"Ολοι αὐτοὶ εἶνε ἀκίνδυνοι αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐγγυᾶται ὅτι θὰ εἶνε ἀκίνδυνοι πάντοτε. Ὁ ἐπικίνδυνος ἄν

ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Γ. Κ. ΠΩΠ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ἰδιοκτήτου τῶν «Ἀθηνῶν» κ. Γ. Κ. Πώπ.

Αἱ «Ἀθῆναι» δὲν δημοσιεύουσι διαφημίσεις ἰατρῶν μετὰ λεπτομερειῶν τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων.

ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ

8 Μαρτίου 1913.

Τὴν Ἑλλ. Χερσόννησον καὶ τὴν Α. Μεσόγειον ἐξακολουθοῦσι καλύπτουσαι πυκναὶ μετρίως ὑψηλαὶ (Λάρισα, Τρίπολις, Νάξος 769 χιλιοστὰ), ἕνεκα τῶν ὁποίων ἐν Ἑλλάδι ἐπικρατεῖ ὁ ὡραῖος καιρὸς, μὲ οὐρανὸν αἴθριον, ὑγρασίαν πολὺ μεγάλην καὶ θερμοκρασίαν ὑπερτέραν τῆς κανονικῆς. Οἱ ἄνεμοι εἶνε μεταβλητοὶ ἀσθενεῖς (ἐπικρατέστεροι ὁ Ν.), πολλαχοῦ δὲ ἐπικρατεῖ νηνεμία (Κέρκυρα, Μεσολόγγιον, Καλαμαι Σύρος κ.τ.λ.). Θάλασσα ἐν τῷ Αἰγαίῳ καὶ [illegible] τὴν Ἀθήν. τὴ 8 π.μ. [illegible]

Θερμοκρασία 14,4 ὑπο[illegible] (16.3),
Ἡ μεγίστη 18,5 » » » (15,8),
Ἡ ἐλαχίστη 11,3 » » » (7,8),
Καὶ ἡ μέση ὑγρασία πολὺ μεγάλη (85).

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἑορτάζεται σήμερον ἡ μνήμη τῶν ἁγίων τεσσαράκοντα μαρτύρων, τῶν ἐν Σεβαστείᾳ μαρτυρησάντων.

Οὗτοι οἱ ἅγιοι τεσσαράκοντα μάρτυρες ἦσαν στρατιῶται ὑπὸ ἕνα ἀρχιστράτηγον, ἐπὶ τοῦ βασιλέως Λικκινίου. Ἀνακαλυφθέντες δὲ ὅτι ἦσαν χριστιανοί, πρῶτον ἐβασανίσθησαν καὶ τέλος ἀπεκεφαλίσθησαν.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 9 Μαρτίου.— Εἰς Εὐρώπην καὶ ἐν γένει Ἀμερικὴν (Γιαννουλάτου) μεσημβρ. Εἰς Ρωσσίαν, Αἴγυπτον καὶ Κύπρον (Ρουμανικὸν) 11 π. μ. Εἰς Δαρδανέλλια καὶ Κων/πολιν (Λούδ) μεσημβρ. Εἰς Κρήτην (Πανταλέοντος) 11 π. μ. Εἰς Θεσσαλονίκην, Σερβίαν, Βουλγαρίαν, Ρουμανίαν 6 μ. μ. Εἰς Λῆμνον, Μιτυλήνην καὶ Χίον μεσημβρίαν.

ΔΙΑΝΥΚΤΕΡΕΥΟΝΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Ἀπόψε καθ' ὅλην τὴν πόλιν θὰ διανυκτερεύσουν τὰ ἑξῆς φαρμακεῖα :

Μαρία Καταπόδη (ὁδὸς Ἀδριανοῦ), Γ. Ζαούση (Σταδίου), Σ. Μικροῦ (Ἑρμοῦ), Ν. Μαυράκη (Κολοκοτρώνη), Ν. Δασκαλάκη (Ἀθηνᾶς), Ν. Καζιλάρη (Πειραιῶς), Δ. Ἀμπαριώτη (Ἀδριανοῦ), Φ. Κουβελᾶ (Πανεπιστημίου), Α. Μπόγρη (Σόλωνος), Κ. Κατακουζηνοῦ (Πατησίων), Δ. Βαρούχα (Μαυρομιχάλη), Ε. Ἐμμανουὴλ (Κεραμεικοῦ), Ι. Κατσάρη (Πατησίων), Γ. Μαρῆ (Λεβίδου), Κ. Σπυρίδη (Καβάλας).

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

(Ἓν καθ' ἑκάστην)

Ὅταν ἡ ἐρωμένη Λουσοδίκου ΙΒ', κόμησσα οὐ Βαρρὺ, ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης της, κάποιος Ντοράνδ γνωρίζων καταλεπτῶς τὸν κτηνώδη βίον ὃν ἕως τότε ἠτήγεν, ἐξέδωκεν ἐν Ἀγγλίᾳ τόμον ὁλόκληρον περὶ αὐτοῦ. Ἡ κόμησσα φοβουμένη τὴν διάδοσιν τοῦ βιβλίου, κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν συγγραφέα εἰς τὴν καταστροφὴν του, πληρώνουσα ἐκ τοῦ Δημοσίου ταμείου τῆς Γαλλίας πεντήκοντα χιλιάδας λιρῶν ἐφ' ἅπαξ, 200 ὀβολίρας κατ' ἔτος καὶ ἰσοβίως πρὸς τὴν σύζυγόν του.

LA JOURNÉE

CE QU'IL FAUT VOIR.

La bibliothèque de la Chambre des députés est ouverte depuis 9—12. a. m. et depuis 4—6 p. m.

Acropole.— Ouverte depuis le lever jusqu'au coucher du soleil.

Musée de l'Acropole.— Mêmes heures.

Musée Archéologique. — Ouvert d' 8 heures du matin jusqu' à 1 heur, de l'après midi.

Musée Géologique et Paléontologique de l'Académie.— Tous les jours de 9 à 10 h. exepté le Dimanche.

Académie.— Mercredis et Samedis de 9 heures à midi.

Musée Epigraphique, rue de Parissia, ouvert aux archéologues seulement, de 9-12et de 2 à 5, fermé le dimanche.

Musée de l'Enseignement, rue de Académie,les mercredis et samedis de 10 à12.

Céramique, rue du Pirée, le 9 à 6 s.

Jardin du Palais Royal. — Ouvert les Mercredis et Vendredis à partir d 9 heures de l'après midi.

Musée National, rue de Patissia, de 12, de 3 à 6; le dimanche de 9 a 12.

Musée Zoologique.— (Dans l'Université.) Ouvert tous les jours de 9 heures à midi.

Bibliothèque Nationale.=Pendant les deux mois Juillet et Août ouveret de 9 heure á midi.

Jardin du Palais Royal.—Ouvere les Mercredis et Vencredis á partir de 9 heures de l'apres midi.

Mousée d'Acropole, sur l'Acropole de9-12, de 3 à 6, le dimanche, de 3 à 6.

ΟΣΑ ΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

[ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ]

Εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἡ ἀξία τῶν γηπέδων, ἰδίως δὲ εἰς τὰς κεντρικὰς συνοικίας, ἀνῆλθεν εἰς ὕψη δυσθεώρητα. Ἀλλ' ἴσως αὕτη μέχρι τοῦδε δὲν εἶχε φθάσει τὴν τιμὴν εἰς ἣν ἐπληρώθη ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Λονδίνου μικρὸν τεμάχιον γηπέδου κατεχόμενον ὑπὸ μικρᾶς οἰκίας μετὰ δύο πατωμάτων, μήκους δὲ 21 μέτρων καὶ πλάτους 14. Τὸ γήπεδον τοῦτο εὗρεν ἀγοραστὴν ἀντὶ εἰκοσιεπτὰ ἑκατομμυρίων φράγκων, δηλαδὴ ἀντὶ 94,000 κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον. Ἐὰν τὸ χῶμα τοῦ γηπέδου αὐτοῦ ἦτο χρυσοῦν, δὲν θὰ ἐστοίχιζε περισσότερον.

Τὰ ὠὰ ἀντιπροσωπεύουσι τὸν σπουδαιότατον μέρος τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἐμπορίου τοῦ Μαρόκου. Κατὰ τὸ 1909 ἀποτελήσαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 5,400,000 χιλιόγραμμα ὠῶν ἀξίας 6 περίπου ἑκατομμυρίων φράγκων καὶ κατὰ τὸ 1910 πλέον τῶν 5,500,000 ἀξίας 6,252,000 φράγκων, τοῦθ' ὁποτελεῖ τὸ 16 ἐπὶ τῆς ἑκατὸν τῆς ὁλικῆς ἐξαγωγῆς.

Κέντρον τοῦ ἐμπορίου τούτου εἶνε τὸ Μαζαγκρὰν καὶ ἡ Ἀγγλία μετὰ τῆς Ἰσπανίας αἵτινες ἀναγράφονται πρωταιμεταξὺ τῶν καταναλωτῶν. Τὰ μαροκινὰ ὠὰ συνήθως εἶνε μᾶλλον μικρά, ζυγίζουσιν ἀπὸ 50 ἕως 55 γραμμάρια κατὰ μέσον ὅρον καὶ πωλοῦνται ἀπὸ 50 ἕως 100 φράγκα τὴν χιλιάδα ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΑ

ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΩΝ

ΕΠΙ ΤΩ ΘΑΝΑΤΩ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

— **Τῆς Ἑταιρίας τῶν Σιδηροδρόμων Α. Π.**

Τὸ Δ. Συμβούλιον τῆς Ἑταιρίας τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδηροδρόμου, ἀποτελούμενον ἐκ τοῦ Προέδρου κ. Γ. Δ. Σκουζὲ, τῶν Συμβούλων κ. κ. Φ. Σερπιέρη, Ν. Βλάγκαλη, Ὀθ. Σταθάτου, Π. Βαλαωρίτου, Δαμ. Βορὲς, Δ. Μαξίμου καὶ τοῦ Διευθυντοῦ κ. Ἀλεξ. Βλάγκαλη, ἅμα ὡς ἔλαβε γνῶσιν τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', συνελθὸν εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν τὴν θην Μαρτίου ἐ. ἔ. καὶ ὑπὸ τὸ κράτος βαθυτάτης θλίψεως διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὸ ἔθνος ἀνήκουστον συμφορὰν, ψηφίζει :

1ον) Ὅπως εὐλαβῶς ἐκφρασθῶσιν ἐπὶ τῷ θανατῷ τοῦ λαοφιλοῦς Βασιλέως εἰς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλομήτορα Ὄλγαν, εἰς τὰς Α. Α. Μ. Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν καὶ εἰς ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Βασ. Οἰκογενείας τὰ βαθέα καὶ εἰλικρινῆ συλλυπητήρια τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑταιρίας τοῦ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ Σιδηροδρόμου.

2ον) Ὅπως διαταχθῇ 15ήμερον πένθος δι' ἅπαν τὸ προσωπικὸν τῆς Ἑταιρίας καὶ ἀναρτηθῇ μεσίστιος ἡ σημαία ἐφ' ἑκάστου Καταστήματος καὶ Σταθμοῦ αὐτῆς μέχρι πέρατος τῆς κηδείας τοῦ μεταστάντος Βασιλέως.

Νὰ διαταχθῇ ὅπως ἅπασαι αἱ ἀμαξοστοιχίαι ἐφ' ὅλων τῶν γραμμῶν τῆς Ἑταιρίας, σταματήσωσιν εἰς ὃ σωμεῖον ἤθελον εὑρεθῇ ἐπὶ πέντε λεπτὰ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐνταφιάσεως.

Νὰ ὑποβληθῇ τὸ παρὸν ψήφισμα ὑπὸ τῶν κ. κ. Προέδρου τοῦ Διοικητ. Συμβουλίου καὶ Γεν. Διευθυντοῦ, εἰς τε τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλομήτορα Ὄλγαν καὶ τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον.»

Ὁ Ἀντιπρόεδρος Φ. Σερπιέρης — Ὁ Γεν. Διευθυντὴς Α. Κ. Μάτσας

— **Τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργικῆς ἑταιρίας**

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἑλλην. Γεωργικῆς Ἑταιρίας, συνελθὸν εἰς ἔκτακτον συνεδρίασιν ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀγγέλματι τῆς στυγερᾶς δολοφονίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Ἱδρυτοῦ καὶ Προέδρου αὐτῆς.

Ψηφίζει

1) Νὰ ὑποβληθῶσι τὰ εὐλαβῆ συλλυπητήρια εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον καὶ τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλομήτορα Ὄλγαν.

2) Νὰ ἀναρτηθῇ μεσίστιος ἡ σημαία εἰς τε τὰ γραφεῖα καὶ τοὺς ἐπαρχιακοὺς αὐτῆς σταθμοὺς μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς κηδείας.

3) Νὰ κατατεθῇ στέφανος ἐπὶ τῆς Σεπτῆς σοροῦ.

5) Νὰ προσέλθῃ σύσσωμον τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον εἰς τὴν κηδείαν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Μαρτίου 1913

Ὁ ἀντιπρόεδρος Ἐμμ. Μπενάκης — Ὁ γεν. γραμματεὺς ἀ.ἀ. Φ. Παλιατσέας

Ὁ Διευθυντὴς Π. Παπαγεωργίου

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝ ΤΗ ΞΕΝΗ

ΑΜΕΡΙΚΗ

Φυλακίσεις σωματεμπόρου

Ὁ Βασίλειος Οἰκονομίδης ὁδηγηθεὶς ἐν Βεμμόντ ὑπὸ συνοδείαν ἐνεκλείσθη εἰς τὰς φυλακὰς, κακοδικασθεὶς ἐπὶ σωματεμπορίᾳ. Οὗτος εἶχε κάμει ἐσχάτως ἔφεσιν ἐναντίον τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου καὶ ἦτο ἐλεύθερος τεθεὶς ὑπὸ ἐγγύησιν. Τὸ Ἐφετεῖον ὅμως ἐπεκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου, αἱ δὲ ἀρχαὶ προέθησαν ἐκ νέου εἰς τὴν σύλληψίν του, γενομένην ἀθορύβως ὥστε ὀλίγοι ἐκ τῶν φίλων του ἀντελήφθησαν αὐτήν.

Ἀγωγὴ ἀποζημιώσεως

Ὁ Γεώργιος Ζῆς ἐκίνησεν ἀγωγὴν ἐναντίον τῶν Β. Σιδέρη καὶ Ἀναστ. Πουλοποῦλου ἰδιοκτητῶν ἐστιατορίου ἐν Κούνσελ Βλοῦφς παρ' ὧν ζητεῖ 5,000 δολλάρια πρὸς ἀποζημίωσίν του διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν προκληθεῖσαν σύλληψίν του κατὰ τὴν 3ην Φεβρουαρίου. Ὁ Ζῆς κατὰ τὴν ἀγωγήν του λέγει ὅτι οἱ ἐναγόμενοι κατήγγειλαν αὐτὸν ὅτι ὄθεν ἔκλεψε χρήματα ἐκ τοῦ ἐστιατορίου των συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη ἐπὶ 16 ὥρας μέχρις ὅτου τὸ δικαστήριον τὸν ἠθώωσεν.

Ἀπέλασις ὁμογενοῦς

Ὁ ὁμογενὴς Πέτρος Γεωργίου συμπληρώσας τὴν ποινήν τῆς φυλακίσεώς του ἐπὶ δύο ἔτη καὶ τρεῖς μῆνας διὰ σωματεμπορίαν ἀπεστάλη ὑπὸ συνοδείαν εἰς Νέαν Ὑόρκην, ὁπόθεν θέλει ἀπελαθῇ εἰς Ἑλλάδα δι' ἐξόδων τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ λόγος τῆς ἀποφάσεως εἶνε ὅτι ὁ Γεωργίου δὲν εἶχεν ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα τῆς πολιτογραφήσεως καθ' ὃν χρόνον συνελήφθη καὶ ἑπομένως θεωρεῖται ὡς ξένος.

Ἡ δίκη τοῦ Τσουκλάρη

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἤχθη ἐνώπιον τοῦ ἐνΣάλεμ Μὰς Κακουργιοδικείου διὰ τὸν φόνον τοῦ Γεωργίου Καρῦ ἐν Πεαβόδιο ὁ Νικ. Τσουκλάρης. Ὁ κατηγορούμενος διετέλεσεν ἐπί τινας μῆνας ὑπὸ φρενολογικὴν ἐξέτασιν ἀπεδείχθη ὅε ὅτι εἶχε συναισθησιν τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ-ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

[Μόνον ΙΒ'.]

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα,

Οὐδεὶς ὑπάρχει Ἕλλην ὅστις νὰ μὴ συμφωνῇ ὅτι ἡ ἐπωνυμία ἡ γνωριστικὴ τοῦ νέου ἡμῶν Βασιλέως θὰ εἶνε τοῦ «Δωδεκάτου», ὁμόφωνον δ' ἀπήχησιν τῶν αἰσθημάτων τούτων παντὸς Ἕλληνος παρέχει ἅπας ὁ ἡμερήσιος τύπος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ ἀπαισίου ἀγγέλματος τῆς δολοφονίας τοῦ λαοφιλήτου ἡμῶν Βασιλέως.

Ἠπόρησα ὅμως μὲ ἀναγραφεῖσαν ὑπὸ τῆς χθεσινῆς «Ἐφημερίδος» εἴδησιν ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ νέου Βασιλέως, καὶ μεθ' ὅλην τὴν ὁμόφωνον γνώμην, «πρέπει νὰ ἐρωτηθῇ καὶ ὁ ἴδιος, θὰ ἀναμιχθῇ δὲ εἰς τοῦτο ἀναμφισβητήτως καὶ ἡ εὐρωπαϊκὴ διπλωματία».

Εἰς τὴν εἴδησιν ταύτην ὅλως ἀναφέρομαι καὶ οὐχὶ διότι δὲν πρέπει βεβαίως νὰ ἐρωτηθῇ περὶ τούτου καὶ ὁ ἤδη Βασιλεύς, ἀλλὰ διότι εἶνε ἀδύνατον καὶ νὰ ἔχῃ Οὗτος ἀντίθετον γνώμην, ὡς καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποβῇ δυνατὸν εἰς τὴν εὐρωπαϊκὴν διπλωματίαν νὰ ἀναμιχθῇ ἐπὶ τοιούτων, ὅλως ἐσωτερικῶν ἡμῶν ζητημάτων.

Καὶ ὅτι πρέπει, (ἢ μᾶλλον δὲν δύναται νὰ γίνῃ καὶ ἄλλως), νὰ ὀνομασθῇ Ἰβος, δὲν παρέχει εἰς ἡμᾶς τὸ διδόμενον μόνον ὅτι ὁ νῦν Βασιλεὺς ἡμῶν φέρει τὸ ὄνομα «Κωνσταντῖνος». Ὅτι φέρει τὸ ὄνομα «Κωνσταντῖνος» συγκινεῖ βαθέως πάντα Ἕλληνα καὶ δονεῖ μυχίως πᾶσαν καρδίαν ἑλληνικὴν ὡς ἐκ τῆς γλυκείας ἀναμνήσεως τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ ἡρωϊκῶς πεσόντος τελευταίου ἡμῶν Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου Παλαιολόγου ἐξ ἄλλου, δι' ὃ καὶ κοινὴ εἶνε «βοὴ ὅπως οὗτω ἀνακηρυχθῇ ὁ νέος Κωνσταντῖνος.' Ἀλλὰ γαὶ ὁἰονδήποτε ἄλλο ὄνομα ἐὰν ἔφερεν, εἴτε Ἰουστινιανὸς ἐκαλεῖτο, εἴτε ὅπως ἄλλως, ἀρκεῖ τὸ ὄνομα ὅπερ θὰ εἶχε νὰ ἐφέρετο καὶ ὡς ὄνομα ἑνὸς ἐκ τῶν Ἡγεμόνων τῆς Ἑλληνικῆς ἡμῶν αὐτοκρατορίας,τοῦτου τὴν σειρὰν ἀσυζητητεὶ θὰ ἐλάμβανε.

Τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος δὲν ἐδημιουργήθη μετὰ τὸ 1821 ὡς γεωγραφικὸν ἁπλῶς ὄνομα, ὡς γεωγραφικὴ ἁπλῶς ὑπόστασις, ὅπως μέλλει νὰ δημιουργηθῇ ἡ Ἀλβανία τοῦ Μπέρχτολδ καὶ τοῦ Σὰν Τζουλιάν' ἄνευ μέλλοντος, ἄνευ ὀνείρων, ἄνευ ἰδανικῶν. Ἡ Ἑλλὰς ἀνέζησεν ἐκ τῆς τέφρας της μὲ πλήρη καὶ ἀχαλίνωτα τὰ εὐγενῆ καὶ ἱστορικὰ αὐτῆς ἰδεώδη ὅπως ἀποτελέσῃ τὸν μικρὸν κατ' ἀρχὰς πυρῆνα τῆς ἀναγεννήσεως σὺν τῷ χρόνῳ τοῦ ὅλου Ἑλληνισμοῦ.

Οὐδ' εἶνε δυνατὸν νὰ συμβῇ ἄλλως ἀφοῦ ἐκ τῆς δουλείας ἐλυτρώθη τὸ πολλοστημόριον μόνον τοῦ Ἔθνους τοῦ Ἑλληνικοῦ. Οἱ ἔκτοτε ἀγῶνες αὐτοῦ καὶ ὁ τελευταῖος, ὁ ἔνδοξος ἀπελευθερωτὴς δὲν δεικνύουσι ἀντίθετον ὄψιν. Συνεπικουροῦσι τὰ πράγματα τοὺς λόγους ἡμῶν. Μεθ' ὅλην τὴν εἰς μέγα Κράτος ἀποκατάστασιν αὐτῶν οἱ Ἰταλοὶ ἀναμιμνήσκονται πάντοτε τῆς «Italia irredenta» καὶ ἡ μικρὰ Ἑλλὰς πρέπει νὰ λησμονήσῃ τοὺς ἀλυτρώτους πολυπληθεστάτους ἀδελφούς ;

Ἄλλως λησμονοῦσιν ἐὰν ὑπάρχωσιν οἱ φανταζόμενοι προσκόμματα εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ πανελληνίου τούτου πόθου, τῆς προσωνυμίας του ἐπὶ ταῖς χρηστοτέραις τῶν ἐλπίδων δίδοντος σήμερον τὸν βασιλικὸν ὅρκον, τοῦ ἀστραπηβόλου ἐκ τῶν μαχῶν Κωνσταντίνου ὡς Ἰβου, ὅτι Οὗτος ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ὅπως βασιλεύσῃ οὐχὶ τῆς «Ἑλλάδος», ἀλλὰ τῶν «Ἑλλήνων». Τὸ Σύνταγμα τοῦ 1864, καὶ ὡς εἶχεν ἔτι καὶ πρὶν κατὰ τὸ 1911 ἀναθεωρηθῇ, ταύτην τὴν αὐτότητα, ἀλλὰ καὶ τὴν σημασίαν παρέχει εἰς τοὺς Ἕλληνας Βασιλεῖς. Τίνα σημασίαν δὲ θὰ εἶχεν ὁ ἀλλότριος οὗτος τοῦ ἐν τῷ Συντάγματι τοῦ 1844 τίτλος τῶν ἡμετέρων Βασιλέων, ἐὰν μὴ ταύτην, ὅτι θὰ βασιλεύωσιν Οὐ.ει ἐλευθέρων τε καὶ δούλων Ἑλλήνων ; Τότε δὲ ἴσως τὸ 1864, ἠδύνατο νὰ ἀναμιχθῇ ἡ Διπλωματία. Σήμερον ὅμως οὐχὶ, διότι ἔκτοτε τὸ ζήτημα ἔχει λυθῇ, καὶ ἐπὶ ζητημάτων ἄποξ λυθέντων δύναται νὰ καταδειχθῇ εἰς τὴν διπλωματίαν ἐὰν δείσῃ ὅτι τὰ Κράτη δὲν ἐπαινέρχονται.

Οὐδ' ἐπιτρέπεται εἰς ἡμᾶς νὰ ἀποκόψωμεν τὸν πάντοτε παρήγορον δεσμὸν μετὰ τῶν ἀλυτρώτων ἀδελφῶν μας. Διὰ τοῦτο δὲν θέλομεν βασιλεῖς τοῦ Κράτους, ἀλλὰ βασιλεῖς τοῦ Γένους, βασιλεῖς τῆς Φυλῆς. Τοιοῦτος δὲ βασιλεὺς τῆς Φυλῆς, βασιλεὺς τοῦ Γένους, θὰ εἶνε, καὶ εἶνε, ὁ νέος ἡμῶν Βασιλεὺς καὶ Κύριος, Κωνσταντῖνος ὁ ΙΒ'.

Ὑμέτερος
Βασίλειος Σ. Μαρκεζίνης

ΠΟΣΓΙΝΟΝΤΑΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποῦ ἐπλέρωσε συνδρομὴν εἰς τὴν «ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ἦτον ἕνας εὐπόληπτος φιλόκαλος καὶ μορφωμένος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν. Τῷ 1879, ἅμα τῇ ἐκδόσει τοῦ πρώτου φυλλαδίου, προσῆλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ περιοδικοῦ, δίδων δύο ἀγοράκια καὶ κρατῶν ἕνα βαρὺ δέμα βιβλίων.

—Σᾶς συγχαίρω διὰ τὸ λαμπρόν σας ἔργον-εἶπε μ' ἐνθουσιασμὸν πρὸς τὸν διευθυντὴν, καὶ σοῦ φέρνω τὰ παιδιά μου νὰ τὰ ἐγγράψετε συνδρομητὰς, καθὼς καὶ μερικοὺς τόμους ἀγγλικῶν παιδικῶν περιοδικῶν ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἠμπορεῖται νάρυσθῆτε πολλά.

Ἀπὸ τὰ δύο ἐκεῖνα ἀγοράκια τοῦ 1879 τοὺς πρώτους-πρώτους συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως», ὁ ἕνας εἶνε σήμερον..... Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ πολιτικὸς διοικητὴς Θεσσαλονίκης-ὁ Ρακτιβὰν μὲ τόνομα !

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους Ὑπουργοὺς, οἱ νεώτεροι δὲν ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» ; Συνδρομηταὶ μίαν φορὰν ἦσαν καὶ ὁ Στράτος, καὶ ὁ Διομήδης, καὶ ὁ Μιχαλακόπουλος.... Ἓν γένει, εἰς οἱονδήποτε κλάδον, δὲν ὑπάρχει σήμερον διαπρεπὴς «νέος ἀνήρ», ποῦ νὰ μὴν ἔκαμαν δι' αὐτὸν αἱ γονεῖς του, ὅταν ἦτο μικρὸς, ὅ,τι ἔκαμε διὰ τὰ παιδιά του ὁ μακαρίτης Ρακτιβάν.

Τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως», δι' ὅσους γονεῖς θέλουν νὰ ἴδοῦν τὰ παιδιά τους ἀνθρώπους, εὑρίσκεται εἰς τὴν ὁδὸν Εὐριπίδου ἀρ. 38 ἐν Ἀθήναις. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ δρχ. 8 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ φρ. 10 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἑβδομαδιαία κατάστασις διαθεσίμου χρυσοῦ καὶ συναλλάγματος συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 8 τοῦ νόμου ΓΧΜΒ' τοῦ 1910.

Χρυσὸς . . . Φρ.	*5,661,890*
δ' Συνάλλαγμα . »	*102,104,110*
Σύνολον	*107,766,000*

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Μαρτίου 1913.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἐμπειρος μάγειρος ἢ καὶ μαγείρισσα δι' οἰκογένειαν. Α. Μ. Poste Restante Ἀθήνας.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ (27)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΣΥΓΓΝΩΜΗΝ

Ὑπὸ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ ΣΕΡΡΑΟ

Γ'.

[Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεσινοῦ]

Ὁ Σερλούπη ἐσιώπησεν αἰσθανθεὶς ὅτι διέπραξε κάποιαν ἀνοησίαν.

Μόλις ἠγέρθησαν ἀπὸ τῆς τραπέζης ὁ Προβάνα εἶπεν πρὸς αὐτόν.

— Μὰ δὲν μοῦ λέγεις τί σοῦ ἔρχεται, φίλτατε καὶ λέγεις ὅλας αὐτὰς τὰς κουταμάρας, οὐδεὶς πλέον θὰ σὲ καλῇ εἰς γεῦμα ὅταν πρόκειται νὰ κάμῃς τοιαύτας κουταμάρας.

— Ἔχεις δίκαιον, ἔχεις δίκαιον. Εἶμαι ἠλίθιος. Δὲν ἠξεύρω ποῦ νὰ κρυφθῶ πρέπει ἀμέσως νὰ φύγω.

— Ἀκόμη χειρότερα. Κάθησε τοὐλάχιστον ὀλίγας στιγμάς.

— Ἐσύ, Μαρία,πρόκειται νὰ φύγῃς ἐντὸς ὀλίγου μὲ τὴν Φλαμίνια ;

— Ναί, πρέπει νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν πρεσβείαν.

— Λοιπὸν, κάμετε αὐτὸ τὸ καλὸν πάρετέ με μαζῆ σας.

— Καλὰ, καλὰ, θὰ σὲ σώσωμεν, μέχρι νεωτέρας γκάφας. Ἐπί τινας στιγμὰς ἡ Μαρία καὶ ἡ Φλαμίνια ἔμειναν μόναι.

— Τί δυσάρεστον τὸ προηγούμενον συμβὰν εἶπεν ἡ Μαρία.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς πολλὴν ὑπομονὴν, ἀπήντησεν ἡ φίλη της κινοῦσα τὴν κεφαλήν.

— Ὦ ! δὲν μὲ ἐνδιαφέρει σχεδόν. Εἶμαι ἐτοίμη τὰ πάντα νὰ ὑποστῶ. Ἀλλὰ διὰ τὸν Αἰμίλιον, δι' αὐτὸν λυποῦμαι.

— Ὑποφέρω δὲν εἶνε ἔτοι ; ἠρώτησεν ἡ Φλαμίνια.

— Ὑποφέρει, ὑποφέρει πολύ, πολύ, ὡμολόγησεν ἡ Μαρία λυπημένη.

Καὶ ἠγέρθη διὰ νὰ προσφέρῃ καφὲ καὶ τὰ ποτά. Ἔθέλεπεν εἰς τὰ ἐλέμματα πάντων, τὸν θαυμασμὸν διὰ τὴν καλλονήν της. Καὶ αὐτὸς ὁ σύζυγός της ἔμενεν ἐκστατικὸς πρὸ αὐτῆς. Εἰς τὸ βλέμμα ὅπου ἀντήλλαξαν ὁλόκληρος κόσμος σκέψεων καὶ αἰσθημάτων παρήλασαν.

Καὶ ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Φλαμίνιας.

— Εἶνε ἀληθὲς ὅ,τι λέγεται.

— Τί πρᾶγμα ;

— Ὅτι ὁ Μάρκος καὶ ἡ Βιτώρια δὲν εἶνε εὐτυχισμένοι;

— Καὶ τί σὲ ἐνδιαφέρει, ἠρώτησεν, ὑποπτευομένη ἡ Φλαιμίνια.

— Αὐτὸ πολὺ μὲ ἐνδιαφέρει, εἶπεν ἡ Μαρία σοβαρῶς καὶ λυπημένη. Ἠθέλησα τὴν εὐτυχίαν του.

— Τί ἐπιθυμεῖς λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Φλαμίνια πάντοτε δύσπιστος.

— Ἐπιθυμῶ νὰ εἶνε εὐτυχεῖς ! ἀπήντησεν ἡ Μαρία.

Καὶ ἡ φίλη τηςτὴν ἐπίστευσε διότι ἐγνώριζεν, ὅτι ἦτο ἄνθρωπος εἰλικρινής.

— Φοβοῦμαι μὴ τυχὸν ὁ πόθος σοῦ δὲν ἐκπληρωθῇ.

— Λοιπὸν, εἶνε... ἀληθές ;... τὸ γνωρίζεις ;

— Ναί τὸ γνωρίζω.

— Θεέ μου ! ἀνεφώνησεν ἡ Μαρία στενάζουσα.

— Ἀργότερον ἴσως... μὲ τὸν καιρόν...

— Χρειάζεται ὑπομονὴ ἀτελεύτητος ! συνεπέρανεν ἡ Μαρία Γιονέσκο σκεπτική.

Οἱ κεκλημένοι ἀνεχώρουν. Ὅτε ὁ θεῖος Αἰμίλιος εἶπεν ὅτι φεύγει, ὁ Αἰμίλιος ἐδήλωσε ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ἐξήρχετο. Δὲν ἔμενε πλέον παρὰ μόνον ὁ Προβάνα, ὅστις ἤλπιζε νὰ διήρχετο τὴν ἑσπέραν μόνος του μετὰ τῆς Μαρίας.

Αὐτὴ ἐπλησίασε τὸν σύζυγόν της καὶ τοῦ εἶπε, παρατηροῦσα αὐτόν,

— Θὰ ἐξέλθητε ;

— Ναί !

— Διατ